

PŘÍBĚH

HVĚZDY VE VAŠÍCH DUŠÍCH STÁLE ŽIJÍ, NENECHTE JE ZHASNOUT...

HVĚZDA

Ležel v trávě a pozoroval stříbrné tečky na temné obloze. Vpíjel se do mnoha kamenných bledých tváří. Toužil po křídlech. Toužil být tam. Tam v nekonečných výšinách mezi miliony hvězd osvětlujících lidskou duši. Najednou jedna hvězda padala. Padala k němu. Vánek si pohrával strávou a listy stromů. Něco si přej šeptaly sborově. Poslechl. Soustředil se na své jediné přání. Otevřel oči a rozhlédl se. Neletí, není ve vesmíru, ale z místa, kam hvězda dopadla vycházela slabá stříbřitá záře. Opatrně se zvedl a vykročil za zdrojem zvláštního světla. Ležela tam. Bledá, jemná, ledová, krásná, dokonale. Hvězda. Zvedla hlavu a pohodila dlouhými plavými vlasy. Nechápal se podívala na sebe, louku a nakonec na něho.

„Kde to jsem?“ zeptala se tenkým hlasem.

„Na zemi.“ Odpověděl.

Postavila se a procházela se po louce. Na místě, kam došlápla zůstával hvězdný prach, který se měnil na bílé květy měsíčních rostlin. Posadila se uprostřed louky a svůj zrak upřela kobloze. Rozmlouvala s ostatními hvězdami. Přisedl si k ní.

„Každá hvězda, která dopadne na zem se promění v ... v něco jako tebe?“

„Ne.“

„Proč jsi se ty takhle proměnila?“

pohádka

Odtrhla pohled od svých sester a pohlédla na něho. Usmála se. „Přál sis to.“

„Ale já chtěl být jednou z vás.“

Odvrátila pohled a povzdychla si. „To nebylo v našich silách.“

„Proto jsi sem spadla.“

„Ano.“

„Proč zrovna ty?“

„Jsem tvoje hvězda.“

„Každý má svou hvězdu?“

„Ne.“

„Proč?“

„Jsme pouhým odrazem vašich duší.“

Chvilí přemýšlel než znova promluvil. „Ten, kdo má světlo v duši, má i svou hvězdu.“ Neptal se, věděl to.

„Ano“

Začalo svítat. Nesmělé paprsky slunce je zahalily do své teplé náruče. Zmizela. Na místě, kde seděla vykvetla rostlina podobná otiskům jejích kroků. Ale byla o mnoho krásnější. Jediný zbytek jeho hvězdy.

„a potom zmizela.“ Dívka u postele nevěříčně zakroutila hlavou. „Ale to přece nejde.“ Odporovala. Starý muž na smrtelné posteli se usmál. „Sáhni do první zásuvky.“ Vytáhla cizokrajnou rostlinu. „Tohle po ní zbylo“ s něhou pohládl kvítek roztrásenými rukama. Znova se chabě usmál. Jiskřičky v očích mu pomalu vyhasínaly.

Přišla noc. Na hřbitov dohlížely miliony hvězd. Shlížely na nový hrob, na kterém světélkoval stříbrný květ. Na nebi vyšla nová hvězda...

WEB: www.volny.cz/sihasaapa
vyšlo: 16. 10. 2019

Ilustrace: Testérka fotky: Canon S120
e-mail: sihasaapa@centrum.cz

autoři vydání: Michael a Pavouk (tel. 605 150 727)
příspěvky: Michael, Kitt C.

335

SIHÁČEK

říjen 2019

Jak to zvládáme CO SE STALO

2. 10. — přšelo, zpočátku mrholilo, ale na konci schůzky už přšelo hustě. Celou schůzku jsme tak strávili v klubovně.

Rozdělili jsme se na tři týmy a nejprve si zahráli číselnou řadu. S přelézáním a podlézáním jsme se dostali k tácu s crossboullovými míčky a pod nimi hledali to správné číslo. Cílem bylo štafetově nasbírat čísla od jedné do čtrnácti.

Jako druhé jsme hráli Symplegády, to jsou ty srážející se skály, co jimi museli projet argonauti. Nenápadně projít mezi 'slepou' dvojicí, tak aby nás nezaslechla, a 'nespustila'. Jako poslední jsme hráli lodního démona.

Na závěr jsme si udělali pořádek v oddílových krabičkách. Doplnili součásti, a novým členům zapůjčili. Připomněli jsme si akce nejbližšího víkendu, a předali si »pozvánku na 72 hodin«. Rozdali jsme si »šušně« za bodování v září (vyhlásit vítěze jsme nějak pozapomněli, takže — Ondřejí příště...).

A potom postupně vyráželi do deště k domovům.

5. 10. — proběhl 17. ročník naší střelecké soutěže — »Starobělská Pažba«.

9. 10. — opět přšelo, a tak jsme celou schůzku strávili v klubovně.

Dnešním dnem začíná naše nová dlouhodobá hra »Wichkitat« - cesta k pláním. Každý člen bude reprezentovat rodinu osadníků, kteří směřují v krytých vozech na nová území. Začali jsme tím, že si každý vybarvil svůj vůz s plachtou.

Zvážili jsme se, změřili jsme se, a udělali fotografii před tím, než vyrazíme na cestu. Pro hru vznikly »medailonky« s portréty.

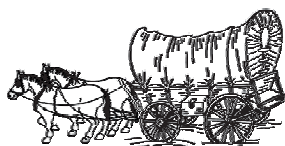
Poté jsme splnili první úkol, pro naši dlouhodobou hru - skok sounož. Zaznamenali jsme tak první výkony, které může každý v průběhu hry zlepšovat.

Dále jsme si zahráli »útěk po kamenech«. Cílem je nešlápnout do bažiny a vydržet ve hře co nejdéle. Potom jsme si vysvětlili podstatu elektrického vedení — spojení musí stále pracovat. Některým nováčkům chvíli trvalo naučit se — dostal's signál, pošli signál. Nakonec už chodily impulsy vcelku uspokojivou rychlostí.

Na závěr jsme si rozdali oddílové kartičky za účast Pažbě, připomněli víkendovou brigádu a stále v dešti se vydali k domovům.

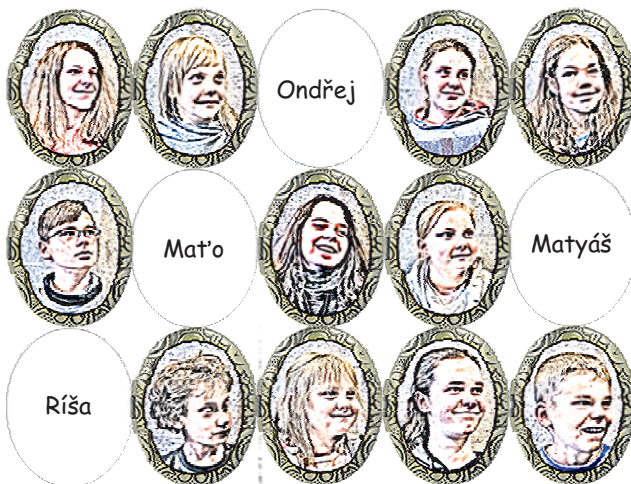
12. 10. — proběhlo letošních »72 hodin«. Obnovili jsme nátěr buňky a likvidovali větve.

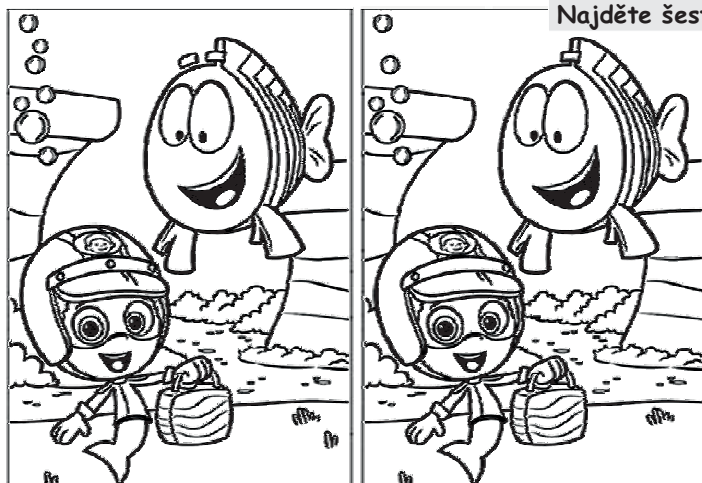
Wichkitat

Východní pobřeží Severní Ameriky se brzy ukázalo vzrůstajícímu počtu nových osadníků malé. Nastala chvíle, kdy se v hlavách stále více lidí usadily zprávy o zemi zaslíbené, tam na západě. Tam za velkými jezery a vysokými horami. Mnoho rodin prodalo všechn svůj dosavadní majetek, pořídilo si vůz s plachtou a nakoupili vše potřebné, a pak vyrazili na dlouhou cestu za snem.

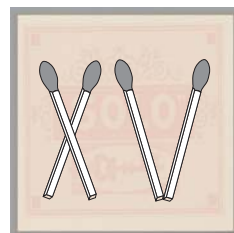
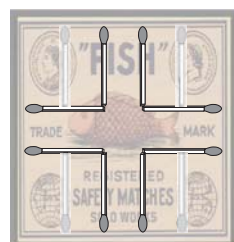
NĚCO NA BEDNU...

Nazdar luštitelé. Dnes vám stačí trocha pozornosti. Buďte pozorní a budete úspěšní.

Najděte šest rozdílů

Řešení z minulého čísla:

řešení pošlete na oddílovou adresu: sihasapa@centrum.cz,
nebo přineste na schůzku.

Starobělská pažba

5. října proběhl sedmnáctý ročník naší střelecké soutěže pro veřejnost. Letos převážně za deště, tu slabšího, tu silnějšího.

Z dětských členů oddílu si nejlépe vedla Eliška, která v druhé kategorii vyhrála se ziskem 100 bodů. Na druhém místě ve stejné kategorii skončila Veverka. V první kategorii byla Kája ml. druhá. Libor, Pavouk, Oko, Kuki i Milach nastříleli v nejvyšší kategorii přes sto bodů. Libor se ziskem 126 bodů zvítězil a dosáhl jednoho z nejlepších výsledků v historii soutěže.

Výsledky členů oddílu

		L	K	S	P	celkem	loni	
1	Libor	—	43	42	41	126	—	1/24
2	Pavouk	—	44	31	31	117	106	2/24
3	Oko	—	42	39	33	114	102	4/24
4	Kuki	—	42	40	27	109	108	5/24
5	Miloš	—	44	37	24	105	—	6/24
6	Milach	—	32	37	35	104	115	7/24
7	Eli	45	—	34	21	100	66	1/13
8	Veverka	39	—	28	20	87	46	6/13
9	Danka	38	—	24	16	78	—	4/13
10	Ilja	—	31	29	16	76	46	14/24
11	Kiki	27	—	29	14	70	—	5/13
12	Patrik	23	—	25	20	68	—	6/13
13	Lukáš	27	—	29	10	66	—	7/13
14	Lucka	24	—	5	1	62	30	8/13
15	Tete	41	—	9	6	56	58	10/13
15	Oková	—	22	22	17	56	59	22/24
17	Kája ml.	11	16	—	27	54	—	2/8
18	Olča	43	—	0	6	49	31	11/13
19	Matouš	15	—	6	6	27	22	12/13
20	Kasper	4	1	—	0	5	—	5/8
21	Maruška	3	0	—	0	3	0	6/8
22	Matýsek	0	0	—	0	0	2	8/8

ŘÍJEN

BODOVÁNÍ

pořadí	jméno	2.10.	s333	paz	9.10.	72h	s334	kvotifika	celk
1.	Kája ml	6	—	8	7	8	4	8	41
2.	Veverka	7	—	8	9	8	—	8	40
3.	Tete	8	—	6	8	8	4	—	34
4.	Danka	9	—	7	10	—	4	—	30
5.	Kája	7	—	—	9	8	—	—	24
6.	Olča	8	—	5	3	7	—	—	23
7.	Matouš	7	—	4	4	8	—	—	23
8.	Matýsek	5	—	2	6	8	—	—	21
9.	Ondřej	6	2	—	—	8	—	—	16
10.	Paťa	—	—	—	3	8	—	—	11
11.	Eli	—	—	9	—	—	—	—	9
12.	Viki	5	—	—	4	—	—	—	9
13.	Patrik	4	—	—	5	—	—	—	9
14.	Mat'o	—	—	—	—	8	—	—	8
15.	Ríša	—	—	—	—	—	—	—	0
16.	Matyáš	—	—	—	—	—	—	—	0

půlčík

72 hodin — obnova nátěru buňky

Po pěti letech došlo ke stavu, kdy si maskáčový nátěr buňky zasloužil údržbu.

Opět jsme tak pracovali u naší klubovny.

Navíc bylo potřebné zpracovat větve padlých stromů...

SOBOTA

Sešli jsme se kolem deváté. Úkolem pro dnešní den bylo oživit nátěr buňky, a my, kteří si pamatujeme dobu, jakou nám nátěr v roce 2014 trval, jsme věděli, že musíme začít co nejdříve.

Okartáčovali jsme původní nátěr, připravili barvy a začali s natíráním. Menší část se pod vedením Oka pustila do štěpkování větví.

V jednu hodinu přišel čas na svačinu. Spousta účastníků přinesla nějaké výtvary, ať už sladké nebo slané, tak jsme si přestávku náležitě vychutnali.

Pak jsme potřebovali v nátěru až do chvíle, kdy se čas naplnil. Nátěr se podařil téměř kompletní. Větve byly také zpracovány.

Nakonec jsme se pustili do úklidu, udělali společnou fotografii a opekli jsme si špekáčky, i tak jsme přetáhli čas...

tato hromada byla nakonec pryč...

společná fotografie před opékáním